

Έχουν οι χριστιανοί χαρά; (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Ο Θεός δεν θέλει κλαψουρίσματα και κακομοιριές. Θέλει χαρά, ειρήνη και δοξολογία με αγαλλίαση και αγάπη». Ο λόγος αυτός του Γέροντα Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη, από το βιβλίο «Λόγος περί νήψεως», δίνει μια νέα διάσταση της πνευματικής ζωής.

Όταν το μίζερο εκλαμβάνεται ως ταπείνωση και η χαρά έκπτωση από τη μετάνοια, τότε έχουμε διαστρέβλωση της χριστιανικής ζωής, με φοβερές προεκτάσεις τόσο για τον ίδιο τον άνθρωπο, όσο και για το μήνυμα της Εκκλησίας προς τον κόσμο.

Ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν έγραφε ότι τη μεγαλύτερη κατηγορία κατά του Χριστιανισμού την είπε ο Μαρξ: «Οι χριστιανοί δεν έχουν χαρά». Το είπε με βάση τις δικές του παρατηρήσεις που στηρίζονταν, βέβαια, στο περιβάλλον που έζησε. Όμως υπάρχει κάποια δόση αλήθειας, αν δούμε και 'μεις το δικό μας περιβάλλον.

Ωστόσο, νομίζω πως δεν χρειάζεται να μιλούμε για αρρωστημένες καταστάσεις, παρά μόνο για να τονίσουμε την αλήθεια που η Εκκλησία μάς καλεί να ζήσουμε. Στην προκειμένη περίπτωση, είναι ξεκάθαρο πως μέσα από τα Ευαγγέλια και τις Επιστολές, αλλά και τα Πατερικά συγγράμματα, υπάρχει η χαρά ως κλήση νέας ζωής. Άλλωστε, η λέξη «Ευαγγέλιο» σημαίνει χαρούμενη είδηση – αγγελία που συνίσταται στην αποκάλυψη ενός άλλου τρόπου ζωής, πέρα από τον εαυτό μας, την αδυναμία μας, την αμαρτωλότητά μας.

Η ενασχόληση με τον αμαρτωλό εαυτό μας, η συνεχής προσπάθεια να γίνουμε καλύτεροι και ηθικότεροι, κρύβει τον «εγωισμό της αγιότητας». Όχι πως δεν πρέπει ν' αγωνιζόμαστε να νικήσουμε την αμαρτία που υπάρχει μέσα μας, αλλά είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε, κατά τον Γέροντα Σωφρόνιο του Essex, ότι «η αμαρτία υπερνικάται μόνο και αποκλειστικά από τον Χριστό και το Άγιο Πνεύμα... Ο άνθρωπος χωρίς Χριστό δεν είναι σε θέση να διακρίνει στον ίδιο τον εαυτό του την παρουσία της αμαρτίας. Αλλά και όταν την διακρίνει δεν είναι σε θέση να την υπερνικήσει».

Στη δοξολογία ψάλλουμε το «εν τω φωτί σου οψόμεθα φως», πράγμα που σημαίνει πως η θέα του εαυτού μας επιτυγχάνεται με το φως του Θεού. Τότε η χαρά γεμίζει την ύπαρξή μας ως έκφραση ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας ότι «επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν ημών». Αν και είμαστε ένα τίποτα, όμως υπάρχει Αυτός ο Ένας που μας αγαπά και μας χαρίζει τον εαυτό Του «θυσία ζώσα». Δεν είναι αυτή η εμπειρία ικανή να μας κάνει να χαιρόμαστε;

Αλήθεια, ποιοι θα χαρούν αληθινά και τέλεια την ώρα της Δευτέρας παρουσίας του Κυρίου; Όσοι κοιτάζουν τον αμαρτωλό εαυτό τους, σκεφτόμενοι πώς θα καταφέρουν να μπουν στον Παράδεισο ή όσοι χαιρόνται για το γεγονός ότι έρχεται

ο Κύριος «εν πάση τη δόξη αυτού»;

Σημασία δεν έχει ο εαυτός μας αλλά ο Κύριος και Θεός μας. Η θέα Εκείνου κι όχι του εαυτού μας δίνει «χαρά, ειρήνη και δοξολογία με αγαλλίαση και αγάπη». Κι αν έχουμε δει Εκείνον, τότε μπορεί ο κόσμος γύρω μας να Τον δει διά μέσου μας και να χαρεί.

«Ϊδού ευαγγελίζομαι υμίν χαρά μεγάλη», είπε ο άγγελος στου βοσκούς, μιλώντας για την ενανθρώπιση του Κυρίου. «Χαίρετε» είπε ο Χριστός στις Μυροφόρες μετά την Ανάσταση, ολοκληρώνοντας το έργο Του για τη σωτηρία του κόσμου. Αρχίζει και τελειώνει με χαρά. Όσοι την έχουν στην καρδιά τους γνώρισαν τη σωτηρία και τη λύτρωση του Θεού μας.